

Emlékszem... a „legendás” magyaros kistanárra..., a 131-esre. Pallagi Lenke, Machnitz Ági, Kiss Moni, Fekete Muci, Papp Tibi, Te és én. Meg persze Mitykó Jani, aki ugyan nem „ott lakott”, de gyakran volt nálunk. Meg Pick Gyuri, aki mindig kolbászt akart füstölni, ha átjött hozzánk. És emlékszem Mucika nagymamájának életbölcösségeire. Micsoda élet volt ott!

Milyen hatalmas lelkesedéssel fogtunk az új iskolában a munkához! Segítettük egymást, rengeteget beszélgettünk, és mennyit nevettünk! (Az „Aranyköpések füzeté” őrzi a bejegyzéseidet.) Fiatalok voltunk, közel egyidősek, azonos életszakaszban. (Jó, Kiss Moni sokkal fiatalabb... ☺)

Ez igazi „aranykor” volt.

Aztán beköltöztünk a nagytanáriba, de mi ott is egy kupacban maradtunk. Eleinte berzenkedtünk ellene, mert nekünk ott, a 131-esben nagyon jó volt. Később megszerettük az új helyzetet, mert mindenkire közelkerültünk. Darabosné Icéval, Hrabovszky Évával, és Gyulainé Gyöngyivel gazdagodott a magyaros csapat.

És a többiek! A törisek, a természettudományi munkaközösség tagjai, a matekosok, az énekesek és rajzosok, a tesisek, a nyelvészek, az alsósok, a napközisek, a technikai dolgozók, az iskolavezetés: azaz az egész tantestület, az iskola teljes közössége – kollégák, gyerekek, szülők – egyet akartunk: JÓ ISKOLÁT CSINÁLNI!

Zsuzsi! Te ezért mindent megtettél! Nem tudom összeszámolni, hogy Békéscsabán hány diákot tanítottál, hány kigyerek lelkébe, mindennapjaiba csempészted be az olvasást, hány gyereket indítottál útjára 8. osztály után.

Most mindnyájan megrendülve, értetlenül állunk itt. Nem értjük, ez hogy történhetett? Hogy lehet az, hogy szeptember 25-én még semmi jelét nem láttuk a betegségednek, és három hét múlva már nem vagy. Nem hittük el, hogy másnap ugyanúgy felkel a nap, ugyanúgy becsengetnek az iskolába! Hogy lesz ez ezután??????

Arató Zsuzsi!

Nagyon hiányzol! Nekem, és mindnyájunknak! Ma is ég a gyertya a nagytanáriban a fényképed előtt.

Nem hisszük el,

hogy nem veszed elő többet a legyeződet,

hogy nem meséled lelkesen, hogy a gyerekek milyen szépeket rajzoltak a Körúti hajnalra,

hogy nem hozol többet akác- és levendulaszörpöt,

hogy nem adsz nekünk kertészeti tanácsokat,

hogy nem halljuk többé a hangod, a nevetésed.